

РЕШЕНИЕ

№ 33705

гр. София, 15.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 12.09.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев

Пенка Велинова

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **7329** по описа за **2025** година докладвано от съдия Пенка Велинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).
Образуване на делото
Образувано е по касационна жалба на Н. Т. Р. срещу Решение 2015/03.06.2025 г. по НАХД № 5702/2025 г. на Софийски районен съд (СРС), с което е изменено наказателно постановление (НП) № 9147 от 26.02.2025 г., издадено от и.д. началник на отдел „Оперативен контрол по РПМ“ в Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ при Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ) – [населено място], като размерът на наложената глоба е намален от 2500 лв. на 1000 лв. за нарушение по чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ от Закона за пътищата (ЗП), вр. чл. 37, ал. 1, т. 1 от Наредба № 11/03.07.2001 г. на МРРБ. В касационната жалба и в писмени бележки се поддържа, че решението на СРС е неправилно и незаконосъобразно: навеждат се доводи, че нарушението следвало да се вмени на превозвача или собственика, а не на водача, който, според жалбоподателя, носи отговорност по чл. 177, ал. 3 ЗДвП, а не по приложената санкционна норма от ЗП. Твърди се и съществено процесуално нарушение, тъй като по чл. 36 от Наредба № 11 се изисквало присъствие на органи на МВР, а проверката била извършена само от служители на АПИ. Иска се отмяна на решението.

В съдебно заседание касаторът не се явява.
Ответникът – Агенция „Пътна инфраструктура“, чрез процесуален представител, оспорва

жалбата като неоснователна и излага становище, че решението на СРС е правилно и законосъобразно. Претендира присъждане на разноси (юрисконсултско възнаграждение). Прокурорът от Софийска градска прокуратура изразява становище, че обжалваният съдебен акт е правилен.

Съдът приема от фактическа и правна страна Касационната жалба е процесуално допустима – подадена е в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, от легитимирана страна срещу подлежащ на касационен контрол съдебен акт. Разгледана по същество, жалбата е основателна. Решението е постановено от компетентен съд, в рамките на правомощията му по допустима жалба.

СРС правилно е изяснил фактите. От доказателствата по делото се установява, че на 11.02.2025 г., около 11:43 ч., на път II-18, км 33+600, в посока [населено място] – [населено място], при проверка, извършена от служители на АПИ, жалбоподателят е управлявал товарно МПС – „М. Актрос“ с четири оси, собственост на „Гранит-90-Ц“ ЕООД, с което превозвал товар – фракция. При измерване с електронна мобилна везна и рулетка е констатирано превишение на допустимото натоварване на двойната задвижваща ос – отчетено 29.005 т при допустими 19 т, т.е. превишение с 10.005 т. Водачът не е представил разрешение или квитанция за платени пътни такси за движение на извънгабаритно ППС. За констатираното е съставен АУАН № 10501/11.02.2025 г., въз основа на който е издадено НП № 9147/26.02.2025 г. Събрани са гласни доказателства чрез разпит на актосъставителя, които потвърждават описаните факти. Приобщени са писмени доказателства: кантарна бележка от измерването, пътен лист, експедиционна бележка, трудов договор, заповеди за оправомощаване, удостоверителни документи за средствата за измерване и др. Съдът на първа инстанция е приел показанията на свидетеля за последователни и съответстващи на останалия доказателствен материал. Настоящата инстанция споделя извода на въззивния съд, че доказателствата са събрани по законоустановения ред, взаимно се подкрепят и формират една непротиворечива фактическа обстановка за извършеното нарушение. Измерването е извършено със сертифицирани средства, съгласно приложените удостоверения за одобрен тип и декларации за съответствие. Показанията на свидетеля са последователни и кореспондират с писмените доказателства, поради което правилно са кредитирани изцяло.

При така установените факти се налагат следните изводи:

Нарушението, за което е санкциониран жалбоподателят е квалифицирано по чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“, пр. 2 от ЗП, според който движението на тежки ППС без разрешение е забранено. Санкционрано е по чл. 53, ал. 1, т. 2, пр. 2 от ЗДвП, в който е предвидена санкция „глоба“ от 1000 до 5000 лв. за нарушителя на тази забрана.

Превозното средство правилно е определено като „тежко“ по смисъла на чл. 3, т. 2 от Наредба № 11, тъй като е надвишило допустимото по чл. 7, ал. 1, т. 5, б. „в“ натоварване. По аргумент от чл. 8, ал. 1 Наредба № 11 движението на тежки ППС е допустимо само с разрешително, каквото не е представено.

Основателно е възражението на касатора, че не може да носи отговорност по чл. 53 ЗП за нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ ЗП. Действително, съгласно чл. 37, ал. 1, т. 1 Наредба № 11, водачът на ППС е сред лицата, на които се съставя акт, когато при проверка се установи движение без разрешително.

След постановяване на съдебното решение на СРС е постановено Тълкувателно постановление № 2/08.10.2025г. на Върховният административен съд - ОСС от НК на ВКС и I и II колегии на ВАС по тълкувателно дело 5/2023 г. С него се дава задължително тълкуване на въпроса: „Нарушение

по чл. 53, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 26, ал. 2, т. 1, буква „а“ от Закона за пътищата или такова по чл. 177, ал. 3, т. 1 във връзка с чл. 139, ал. 1, т. 2 от Закона за движение по пътищата извършва водачът, който управлява извънгабаритно или тежко пътно превозно средство по пътищата, отворени за обществено ползване, без да е налице разрешение за движението на това пътно превозно средство?“.

В диспозитива на решението е отговорено по следния начин: „Водачът, който управлява извънгабаритно или тежко пътно превозно средство по пътищата, отворени за обществено ползване, без да е налице разрешение за това, извършва нарушение по чл. 177, ал. 3, т. 1 във връзка с чл. 139, ал. 1, т. 2 от Закона за движение по пътищата, когато не е собственик на пътното превозно средство или лицензиран превозвач, осъществяващ превоза, съответно не е наредил превоза“.

В мотивите е обяснено следното:

Законът за движение по пътищата (ЗДвП) урежда правилата за движение по пътищата, изискванията към превозните средства и водачите, правата и задълженията на участниците, както и санкциите при нарушения. Основната му цел е опазване на живота, здравето, имуществото и околната среда. Законът за пътищата (ЗП) регулира отношенията, свързани със собствеността, ползването, изграждането, поддържането и финансирането на пътищата, както и управлението на тяхната безопасност. Затова и субектите, както и съставите на нарушенията по двата закона, са различни.

Чл. 139, ал. 1, т. 2 ЗДвП изисква превозните средства да не надвишават установените норми за размер, маса и натоварване на ос. Наредба № 11/03.07.2001 г. на МРРБ определя тези стойности и реда за движение на извънгабаритни и тежки ППС. При движение без разрешение водачът носи административнонаказателна отговорност по чл. 177, ал. 3, т. 1 ЗДвП – глоба от 500 до 3000 лв. Субект на нарушението е водачът, който фактически управлява ППС.

Чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ ЗП забранява движението на извънгабаритни и тежки ППС без разрешение на администрацията, управляваща пътя. За това нарушение чл. 53, ал. 1, т. 2 ЗП предвижда глоба от 1000 до 5000 лв. Субекти тук са собствениците на ППС или лицата, извършващи превоза (превозвачите), които са длъжни да поискат разрешение по реда на чл. 15, ал. 3 от Наредба № 11/2001 г. „Специално ползване на пътищата“ включва превоз на тежки товари, поставяне на съоръжения, рекламни обекти и др., като това става с изрично разрешение по Наредбата за специалното ползване на пътищата (ПМС № 179/2001 г.).

Водачът, който управлява ППС по трудов договор, без да е собственик или превозвач, не носи отговорност по ЗП, защото няма задължение да иска разрешение. Той отговаря само по ЗДвП (чл. 177, ал. 3, т. 1). Собственикът или превозвачът, който не е поискал разрешение, носи отговорност по ЗП (чл. 53, ал. 1, т. 2). Това следва от принципа на чл. 24, ал. 1 ЗАНН – административнонаказателната отговорност е лична.

В случая, жалбоподателят е санкциониран като водач на МПС. От приложения пътен лист и трудов договор се установява, че товарът се превозва от фирма „Гранит-90-Цинцова“ ЕООД, в която жалбоподателят работи на трудов договор. Не е установено той да е собственик на фирмата, напротив справка в ТР установява, че едноличен собственик на капитала ѝ и управител е Ю. Ф. Ц.. От това следва, че съгласно цитираното тълкувателно постановление, жалбоподателят не може да носи отговорност за нарушението на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“, пр. 2 ЗП, вр. чл. 7, ал. 1, т. 5, б. „в“ и чл. 8, ал. 1, вр. чл. 37, ал. 1, т. 1, пр. 1 от Наредба № 11/03.07.2001 г. на МРРБ по чл. 53, ал. 1 от ЗП. Той не е субект на това нарушение.

Ето защо, решението на СРС следва да се отмени и да се постанови отмяна на обжалваното наказателно постановление, като незаконосъобразно.

На основание чл. 221, ал. 2 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение 2015/03.06.2025 г. по НАХД № 5702/2025г. на Софийски районен съд (СРС), като вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 9147 от 26.02.2025 г., издадено от и.д. началник на отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“ към дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ при Агенция „Пътна инфраструктура“, с което на основание чл. 53, ал. 1, т. 2, пр. 2 ЗП, на Н. Т. Р., ЕГН [ЕГН], е наложена глоба 2500 лв. за нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“, пр. 2 ЗП, вр. чл. 7, ал. 1, т. 5, б. „в“ и чл. 8, ал. 1, вр. чл. 37, ал. 1, т. 1, пр. 1 от Наредба № 11/03.07.2001 г. на МРРБ.

Решението е окончателно.

Председател:

Членове: